

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, zastoupený Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Praha 9, Ocelářská 799, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, **za účasti:** a) S. K., Ing. L. K., b) Ing. P. K., Ing. D. K., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2010, č.j. 077266/2010/KUSK, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2011, č. j. 7 A 148/2010 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Stěžovatel je povinen zaplatit žalobcům na nákladech řízení 2880 Kč k rukám jejich právního zástupce Mgr. Jana Válka do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Napadená správní rozhodnutí

Rozhodnutím Městského úřadu Dobříš ze dne 17. 8. 2009, č.j. MDOB 16107/2009/Koš, byla L. K. a S. K. dodatečně povolena stavba řadového rodinného domu Dobříš Západní na pozemku st. p. 3406, parc. č. 1125/42 a na části parc. č. 2532/2, ze kterého je oddělen pozemek parc. č. 2532/75 podle geometrického plánu ze dne 18. 2. 2009.

Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2010, č.j. 07726/2010/KUSK, žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II.
Rozsudek Městského soudu v Praze

Na základě podané žaloby Městský soud v Praze obě napadená správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jako zásadní a důvodnou posoudil soud námitku žalobce, podle níž správní orgány v daném případě účelově rozdělily předmět řízení. Postup stavebního úřadu a následně žalovaného nerespektoval rozhodnutí soudů vydaná v předchozích řízeních dotýkajících se předmětné věci.

Řízení podle § 129 stavebního zákona je řízením o odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem, nebo v rozporu s ním. Co je v projednávané věci takovou stavbou, se podává z rozhodnutí Městského úřadu Dobříš ze dne 6. 10. 2003, č.j. Výst.6049/2003-Ko, tj. ze stavebního povolení na stavbu dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů včetně napojení na inženýrské sítě, resp. z rozhodnutí ze dne 25. 8. 2003, č.j. Výst.4731/2003-Br, tj. rozhodnutí o umístění stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů včetně napojení na inženýrské sítě. Do území byla umístěna stavba sedmi řadových a dvou bytových domů a tato stavba byla také povolena. Tatáž stavba pak také podle soudu musí být nezbytně předmětem řízení o odstranění stavby. Právě u této stavby musí stavební úřad posoudit její soulad s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu, rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, závaznými stanovisky, stanovisky vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury apod. Jakákoliv dílčí posouzení či poskytnutá vyjádření týkající se pouze části stavby nemohou stavbu v celé její šíři postihnout a ani jejich případný „výsledný součet“ stavbu jako celek nepostihuje. Do práv účastníků řízení i do daného území nepochybně zasahuje celá dříve postavená stavba, je ji proto nezbytné jako celek posuzovat v řízení o odstranění stavby.

Řízení o odstranění stavby v celé její šíři však stavebním úřadem zahájeno nebylo, resp. v řízení o dodatečném povolení části stavby bylo hodnoceno splnění podmínek pro vydání dodatečného povolení pouze vzhledem k této části, nikoliv z hlediska stavby celé. Zcela nepřípustně byl stavebním úřadem pominut rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2010, č. j. 44 Ca 47/2009 - 79, kterým byla stavebnímu úřadu uložena povinnost vydat rozhodnutí v řízení o odstranění stavby jako celku.

V dané souvislosti odkázal Městský soud v Praze i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010 - 193, a dále na rozsudek téhož soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 46/2007 - 95. Již v tomto rozsudku hodnotil Nejvyšší správní soud potenciální dotčení na právech žalobců, a tudíž i jejich žádoucí účast v předmětných řízeních, v kontextu celého komplexu staveb, nikoliv pouze jejich částí.

Žalovaný uvedený faktický skutkový stav zcela pominul a nesprávně se zaštítil tvrzením, že předmět řízení byl vymezen žádostí o dodatečné povolení stavby. Opomněl však fakt, že žádost o dodatečné povolení stavby je determinována tím, ohledně jaké stavby

bylo stavebním úřadem z úřední povinnosti zahájeno řízení o odstranění stavby. Žalovaný se přitom nezabýval tím, zda bylo toto řízení zahájeno v souladu s výše uvedenými zásadami, rozhodnutími soudů a v souladu se stavebním zákonem.

Žalovaný si podle soudu musel být vědom velikosti stavby a v důsledku toho intenzity dotčení žalobcových práv. Musel si být vědom, že nyní jím povolovaná stavba je řadovým domem v zástavbě řadových rodinných domů (byť nepovolených), přesto posuzoval z hlediska splnění zákonných předpokladů pro dodatečné povolení stavby pouze její část, přesto se nezabýval tím, zdali řízení o odstranění pouze této části stavby bylo zahájeno v souladu se zjištěným skutkovým stavem a v souladu se stavebním zákonem.

Zahájení řízení o odstranění pouze části stavby je podle soudu zcela zřejmým obcházením účelu stavebního zákona, nese rysy libovůle a ignoruje povinnosti, které byly stavebnímu úřadu v předchozích řízeních uloženy. Rozhodnutí bylo vydáno zjevně k tíži žalobce se snahou vyhnout se nezbytně nutnému řízení o odstranění celé nepovolené stavby. Prvotní otázkou, kterou měl žalovaný k podanému odvolání řešit, tak bylo zahájení řízení o odstranění stavby v souladu se zákonem. To v daném případě zahájeno nebylo, rozhodnutí stavebního úřadu proto mělo být jako nezákonné zrušeno. Skutečnost, že se v případě dodatečného povolení jedná o řízení o žádosti, nic nemění na potřebě posoudit zákonnost zahájeného řízení o odstranění stavby. Odkaz žalovaného na § 44 odst. 1 správního řádu proto shledal soud nepřípadným.

Vzhledem k nezákonnosti samotného vedení řízení o odstranění stavby pro jeho nesprávně vymezený předmět, nemají podle soudu žádnou relevanci závěry žalovaného o naplnění zákonných důvodů pro dodatečné povolení stavby.

Stavební úřad tak bude podle soudu v dalším řízení povinen provést řízení o odstranění stavby jako celku, tj. celé původně povolené stavby. Na základě případně podané žádosti (žádostí) o dodatečné povolení stavby bude přitom nezbytné posuzovat splnění zákonných požadavků pro dodatečné povolení vzhledem k celé stavbě (komplexu, jehož se týkalo původní stavební povolení), nikoliv pouze k části stavby, jíž se bude případná žádost o dodatečné povolení týkat. Stejný efekt pak může mít v krajním případě i eventuální procesní postup, kdy budou zahájena samostatná řízení o odstranění jednotlivých částí stavby, tj. jednotlivých řadových domů a bytových domů, avšak i takto samostatné stavby budou z hlediska splnění zákonných podmínek nezbytně posuzovány podle kritérií vztahujících se k celé původně povolené stavbě. Zjednodušeně řečeno, pokud bude podmínkám vyhovovat celý komplex řadových a bytových domů, bude vyhovovat i konkrétní dílčí stavba, o jejíž dodatečné povolení je vlastníkem či stavebníkem žádáno.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalovaného, že není možné vést společné řízení o odstranění stavby s ohledem na převod vlastnického práva ze stavebníka na nové vlastníky. Při řízení o odstranění stavby sedmi řadových domů a dvou bytových domů budou účastníky řízení mimo jiné stavebník a vlastníci domů. Je na nich, aby příslušnými kroky svá práva hájili.

Jde-li o soudní judikaturu týkající se projednávané věci, zabýval se soud také otázkou dopadů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 3 As 45/2004

- 121, publ. pod č. 621/2005 Sb. NSS. V tomto rozsudku zdejší soud sice připustil, že předmětem řízení o odstranění stavby může být i část stavby, nicméně tento rozsudek vychází z odlišného skutkového stavu oproti nyní souzené věci. Za klíčovou zde Nejvyšší správní soud považoval to, že původní stavební povolení se na stavební objekty, jež byly dodatečně povoleny napadeným rozhodnutím, nevztahovalo, resp. tyto stavební objekty nebyly ve výroku stavebního povolení vůbec uvedeny. Jestliže stavebník předmětné stavební objekty posléze realizoval, stalo se tak bez stavebního povolení, resp. v rozporu s původním stavebním povolením. V takové situaci stavební úřad podle soudu správně zahájil řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. V nyní souzené věci byla naproti tomu dodatečně povolená stavba předmětem původního a posléze zrušeného stavebního povolení. Skutkový stav obou věcí je tedy odlišný, a citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu proto na věc nedopadá.

III.
Kasační stížnost

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Řízení o dodatečném povolení stavby je podle stěžovatele samostatným řízením, které probíhá nezávisle na řízení o odstranění stavby. Úkon, kterým je zahajováno řízení z moci úřední a kterým je současně určena stavba, jíž se odstranění týká, je součástí jiného řízení a spisu a není podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Soudem zjištěné pochybení o nesprávně vymezeném předmětu řízení o odstranění stavby, se tudíž týká řízení, které s řízením o dodatečném povolení stavby netvoří jeden celek, obě řízení končí správním rozhodnutím s odlišnými právními účinky, která jsou samostatně přezkoumatelná.

Stěžovatel je toho názoru, že postupoval správně, pokud se při přezkumu prvoinstančního správního řízení nezabýval postupem stavebního úřadu v jiném správním řízení, v jehož rámci přezkoumávané rozhodnutí nebylo vydáno a které bylo v době probíhajícího řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno. Stěžovateli nepříslušelo dále posuzovat stavby zbývajících šesti rodinných domů a dvou bytových domů, neboť nebyly předmětem podané žádosti a současně u nich probíhala samostatně vedená řízení před stavebním úřadem.

Veškeré námitky proti řízení o odstranění stavby lze uplatňovat v tomto řízení, případně jinou právní cestou, pokud by řízení z moci úřední zahájeno nebylo, či nebylo zahájeno v potřebném rozsahu. Žalobce tudíž nebyl na žádných svých právech v řízení o dodatečném povolení stavby zkrácen. K názoru Městského soudu v Praze, že v dalším řízení bude nutné provést řízení o odstranění stavby jako celku, stěžovatel uvedl, že stavební úřad vedl řízení podle § 129 stavebního zákona u jednotlivých staveb a vydával v nich správní rozhodnutí, která nebyla předmětem tohoto odvolacího řízení před stěžovatelem ani předmětem jeho rozhodnutí napadeného správní žalobou.

Skutečnost, že na stavbu dvou bytových domů a sedmi řadových domů bylo vydáno jedno stavební povolení, není podle stěžovatele podmínkou pro to, aby stejný právní režim jednotného posouzení všech původně společně posuzovaných staveb byl sledován i v řízení o jejich odstranění. I v případě, že stavba posuzovaného řadového domu by byla pouze částí původní stavby, bylo ve spojení s § 2 odst. 4 stavebního zákona možné, aby byla posouzena v samostatném řízení. Právní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn 3 As 45/2004 dopadají podle stěžovatele i na daný případ.

V řízení podle § 129 stavebního zákona vycházejí správní orgány ze stavu existujícího v době vydání rozhodnutí, tj. nikoli ze stavu, který existoval v době vydání stavebního povolení. Stavby řadových i bytových domů původně společně posuzované jedním stavebním povolením existují nyní fyzicky i právně jako samostatné stavby, netvoří navzájem jeden nedělitelný a funkční celek a mohou být samostatně posuzovány, aniž by povolení jedné stavby bylo vázáno na povolení všech ostatních staveb.

Právní účinky stavebního povolení na celou stavbu zanikly rozhodnutím stěžovatele ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. SZ 26811/2008/KUSK ÚSŘ/Ky, kterým bylo stavební povolení v plném rozsahu zrušeno. Sedm rodinných domů a dva bytové domy tak už podle stěžovatele neexistují v podobě jedné stavby jako celku; existují nepovolené stavby, ze kterých se původně povolený komplex sestával. Namítal-li žalobce, že zahájení řízení o odstranění stavby nese prvky libovůle, poukázal stěžovatel na to, že v uvedeném zrušovacím rozhodnutí nezavázal stavební úřad, aby o další existenci všech staveb rozhodoval pouze v kontextu jedné stavby, případně pouze v jednom společném správním řízení. Postup stavebního úřadu, který u jednotlivých staveb zahajoval samostatná řízení o odstranění stavby, byl podle stěžovatele hodnocen rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 11/2010.

Napadený rozsudek nakonec hovoří o řízení o odstranění stavby pouze v obecné rovině, není v rozsudku označeno žádnou spisovou značkou a soudní rozhodnutí je z toho důvodu nepřezkoumatelné. Nesprávně vymezený předmět tohoto řízení byl přitom zásadní důvod, pro který bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.
Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 7. 7. 2011. Plně se ztotožňuje s výrokem napadeného rozsudku. Soud přisvědčil jeho stěžejní námitce, podle níž správní orgány účelově „kouskují“ řízení o odstranění stavby na jednotlivé její části. Žalobce je přesvědčen, že v důsledku této nezákonnosti nemohla být následně v souladu se zákonem dodatečně povolena ani stavba rodinného domu na pozemku parc. č. st. 3406, a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2010 je tak jediným možným zákonným řešením nastalé situace.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a stěžovateli uložil povinnost nahradit mu náklady řízení o kasační stížnosti.

V.
Replika stěžovatele

V replice ze dne 4. 8. 2011 stěžovatel setrval na svém stanovisku vyjádřeném v kasační stížnosti.

VI.
Relevantní právní úprava

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,
b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona zahájí stavební úřad u stavby uvedené v odstavci 1 písm. b) řízení o jejím odstranění. Pokud pak půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

VII.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů, avšak po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

VII. a)
Provázanost řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení (o dodatečném povolení jejích částí)

Stěžovatel je zejména toho názoru, že řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby jsou zcela samostatná řízení, která probíhají nezávisle na sobě a netvoří jeden celek. Tomuto názoru nelze přesvědčit.

Řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení jsou spolu velmi těsně provázána, neboť vyplývají z téže situace, tj. existence stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním, a nelze je od sebe oddělovat způsobem, který naznačuje stěžovatel.

Hlavním a prvotním je vždy řízení o odstranění stavby postavené v rozporu se zákonem, jeho cílem je pak zásadně návrat do původního stavu *(restitutio in integrum)* – srov. návětí § 129 odst. 1 stavebního zákona: „*Stavební úřad nařídí vlastníku stavby... odstranění stavby, která...*“. Pouze pokud se prokáže, že stavba splňuje zákonem předpokládané parametry (jinak standardně konkretizované ve stavebním povolení), a požádá-li o to oprávněná osoba, *může* stavební úřad „černou stavbu“ dodatečně povolit (srov. návětí § 129 odst. 2 stavebního zákona: „*Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud...*“). Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy ve vztahu k řízení o odstranění stavby řízením akcesorickým, které může být zahájeno, ale nemusí; je-li zahájeno, může ovlivnit výsledné rozhodnutí o osudu černé stavby. Předmětem rozhodování je nicméně stále táž stavba postavená bez povolení, či v rozporu s ním.

Aby mohlo být dosaženo základního účelu sledovaného stavebním zákonem, tj. odstranění černé stavby, musí být v případě, kdy bylo původní stavební povolení následně zrušeno, předmět *ex offo* zahajovaného řízení o odstranění stavby nutně vymezen právě oním původním stavebním povolením. Pouze takto lze totiž dosáhnout zákonem vytyčeného cíle, tj. nápravy stavu, který je objektivně v rozporu se zákonem.

Výše uvedené není v rozporu s obecným konstatováním zdejšího soudu vysloveným ve stěžovatelem dovolávaném rozsudku sp. zn. 3 As 45/2004, že předmětem řízení o odstranění stavby může být stavba jako celek, nebo pouze její část, jak odpovídá i skutkovému stavu, o němž bylo tímto rozsudkem rozhodováno (řízení o odstranění dílčích staveb do původního stavebního povolení nezahrnutých). V případě, že však bylo původní pravomocné stavební povolení následně správními soudy zrušeno (tak, jak tomu bylo v nyní souzení věci), nemůže být vymezení předmětu řízení o odstranění stavby ponecháno na úvaze správního orgánu, nýbrž je s ohledem na účel § 129 stavebního zákona určeno obsahem zrušeného stavebního povolení. Nejvyšší správní soud se proto v tomto ohledu plně ztotožňuje se závěry, ke kterým dospěl Městský soud v Praze v napadeném rozsudku.

Podpůrně lze poukázat i na stěžovatelem rovněž dovolávaný § 2 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého se pojmem stavba rozumí „*podle okolností*“ i její část nebo změna dokončené stavby. Oproti zcela jednoznačnému znění stavebního zákona z roku 1976, který ve svém § 139 písm. a) formuloval bezvýjimečně, že používá-li se v zákoně pojmu stavba, rozumí se tím i její část, je nový stavební zákon poněkud méně striktní. Byť důvodová zpráva k této formulační změně mlčí a stranou své pozornosti ji ponechává rovněž komentářová literatura, je podle Nejvyššího správního soudu zjevné, že nové znění zákona ponechává – na rozdíl od předchozí právní úpravy – určitý prostor pro zohlednění individuálních okolností jednotlivých konkrétních případů.

Právě okolnosti projednávané věci – tj. skutečnost, že původní pravomocné stavební povolení bylo správními soudy následně zrušeno – svědčí podle Nejvyššího správního soudu rovněž závěru, že za „stavbu“ je pro řízení o odstranění stavby nutno považovat celý komplex řadových rodinných domů a bytových domů povolený stavebním úřadem rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003, č. j. Výst.6049/2003-Ko.

VII. b)
Řízení o dodatečném povolení částí stavby

Z výše uvedeného pak vyvstává navazující otázka dodatečného povolování stavby, resp. jejích jednotlivých částí v rámci *ex offo* zahájeného řízení o odstranění stavby. Zde již lze přisvědčit správnímu orgánu, že předmět posuzování bude vymezen žádostí o dodatečné povolení a nelze tedy vyloučit, aby v rámci řízení o odstranění stavby jako celku bylo dále rozhodováno o žádostech o dodatečné povolení jednotlivých jejích částí v podobě konkrétních rodinných či bytových domů.

Ani zde však nelze odhlížet od toho, že půjde o řízení svou povahou akcesorická k řízení o odstranění stavby a nelze tak pouštět ze zřetele, že stále probíhá toto hlavní řízení, jehož předmětem je celá původně povolená stavba. Toto vědomí se pak musí nutně promítnout i do úvahy správního orgánu rozhodujícího o žádosti o dodatečné povolení části původní stavby, a to níže uvedeným způsobem.

Nejvyšší správní soud souhlasí s Městským soudem v Praze, že bude vždy, tedy při rozhodování o každé jednotlivé žádosti o dodatečné povolení, třeba posoudit soulad s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu, resp. s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem (§ 129 odst. 2 stavebního zákona) primárně u celého komplexu staveb. Pokud bude celý tento komplex shledán v souladu se zákonem stanovenými kriterii, pak bude zpravidla v souladu i část, o jejímž dodatečném povolení je právě rozhodováno.

Jinak tomu ovšem bude v případě, pokud správní orgán dospěje k závěru o nesouladu celého komplexu s některým zákonem vyjmenovaným kriteriem či kriterii – v souzené věci připadá teoreticky v úvahu např. překročení limitů zastavitelnosti území. I v tomto případě si lze jistě představit, že některé dílčí stavby budou zákonná kriteria splňovat, a v zásadě tedy nebude jejich dodatečnému povolení nic bránit. Je však současně vyloučeno, aby tato kriteria splňovaly všechny dílčí stavby. Takový závěr by byl totiž v logickém rozporu s prvotním závěrem, podle kterého celý komplex staveb zákonná kriteria nesplňuje.

Jinak řečeno, bude-li konstatováno, že celý stavební komplex je v určitém ohledu nadlimitní, je vyloučeno, aby byly současně všechny dílčí stavby v postupných krocích shledány v souladu s předmětnými limity. I v případě, že konkrétní dílčí stavba, o jejíž dodatečné povolení bude žádáno, pak stanovené limity splňovat bude, bude správní orgán muset při posuzování žádosti pamatovat na to, že povolení všech dílčích staveb není s ohledem na prvotní závěr o nadlimitnosti komplexu možné, a tuto skutečnost případně zahrnout do svých úvah ohledně konkrétní dílčí stavby.

Je rovněž třeba zdůraznit, že každé případné dodatečné povolení dílčí stavby bude fixovat určitý skutkový a právní stav, a omezovat tím prostor pro rozhodování o dalších žádostech o dodatečné povolování. Bude-li tak například dodatečně povolena stavba jednoho rodinného domu s nezastavěným pozemkem o určité výměře, nebude možné v případném dalším řízení o dodatečném povolení jiného domu počítat s tímto pozemkem jednou již „přiděleným“ onomu v pořadí dříve povolenému rodinnému domu. Týž pozemek tedy nebude možno zahrnut jako nezastavěný postupně pro více dílčích staveb.

VII. c)
Práva žalobce v řízení o odstranění stavby

Oprávněná nakonec není ani námitka, podle níž se může žalobce domáhat ochrany v řízení o odstranění stavby. Není tomu tak. Proti oznámení o zahájení tohoto řízení účinně brojit nelze. Je-li následně požádáno o dodatečné povolení stavby (její části), je toto řízení ze zákona přerušeno a v případě kladného rozhodnutí o dodatečném povolení zastaveno. K vydání meritorního rozhodnutí o odstranění stavby, které by bylo možno napadnout odvoláním a následně případně žalobou ke správnímu soudu, tedy vůbec nemusí dojít. Tvrzení, podle kterého může žalobce uplatňovat svá práva v řízení o odstranění stavby, je tedy zcela hypotetické. Naopak, postup, jenž zvolil v daném případě stavební úřad, potažmo žalovaný, prakticky znemožňuje žalobci domoci se jakýchkoliv svých práv a plynule v tomto ohledu navazuje na praxi stavebního úřadu realizovanou od samotného počátku rozhodování o předmětném bytovém komplexu, kdy žalobce nebyl – v rozporu se zákonem – přibrán za účastníka územního ani stavebního řízení.

Důvodná nakonec není ani námitka, podle níž se Nejvyšší správní soud otázkou řešenou v souzené věci již dříve zabýval v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010 - 193. Předmětem posouzení byla v tomto případě stěžovatelem učiněna jiná právní otázka, a to význam existence kolaudačního rozhodnutí pro zahájení řízení o odstranění stavby.

VIII.
Závěr

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

IX.
Náklady řízení

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení spočívající v náhradě odměny za poskytnutou právní službu advokátem podle § 11 písm. d) ve spojení s § 9 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a náhradě hotových výdajů za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč. Protože je advokát žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Celková výše nákladů je tedy 2880 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit k rukám žalobcova právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu